

บทที่ 6

ผลการวิเคราะห์ด้านการตลาด

ผลการวิเคราะห์ด้านการตลาด ประกอบด้วย โครงสร้างการตลาด วิถีการตลาด ต้นทุนการตลาด และส่วนเหลือของการตลาด ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการตลาดอย่างแผ่นผึ่งแห้ง

6.1 โครงสร้างการตลาด

ลักษณะการแข่งขันในตลาดข้อตกลงของความนุน สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีของตลาดผูกขาด (Monopoly market) คือ เนื่องจากลักษณะการขายของผู้ผลิตเพียงแห่งเดียวของเกษตรกรในชุมชน สถากรณ์ของทุนส่วนย่างความนุน เป็นการรวมตัวในนามชุมชนฯ และร่วมกันกำหนดราคา จึงเสมือนเป็นผู้ขายรายเดียวที่มีอำนาจในการกำหนดราคา ส่วนผู้ซื้อมีหลายรายและสามารถซื้อขายได้อย่างเสรี ถึงแม้ว่าตลาดข้อตกลงของความนุนจะมีลักษณะเป็นตลาดผูกขาด แต่เนื่องจากการผูกขาดของผู้ขายไม่ได้เกิดจากปัจจัยที่เลือกอำนวยทางทฤษฎีการตลาดผูกขาดที่ระบุว่า การที่ผู้ขายผูกขาดสามารถกำหนดราคาได้ตามอุปสงค์ของผู้ซื้อตนนี้ เพราะมีสินค้าที่แตกต่างและไม่มีสินค้าของผู้ขายรายอื่นทดแทนได้ แต่ด้วยลักษณะของยางแผ่นผึ่งแห้งบังมีสินค้าอื่นที่สามารถทดแทนได้ เช่น ยางแท่ง SL หรือยางแผ่นผึ่งแห้งของเกษตรกรรายอื่นที่ไม่ใช่ชุมชนสถากรณ์ของทุนส่วนย่างความนุน ดังนั้นชุมชนฯ จึงไม่สามารถกำหนดราคาได้เต็มที่ ต้องมีการเจรจาต่อรองราคาระหว่างผู้ซื้อผู้ขาย แต่อย่างไรก็ตามเกษตรกรผู้ขายยังคงมีบทบาทในการกำหนดราคางานกว่าผู้ซื้อ

จากสาเหตุการรวมกันขายของสมาชิกผู้ผลิตยางและความแตกต่างของสินค้ายางแผ่นผึ่งแห้งของชุมชนฯ ทำให้ผู้ผลิตมีอำนาจในการควบคุมราคาและปริมาณสินค้า ผู้ผลิตจึงไม่ใช่เป็นผู้ขอนรับราคา เส้นอุปสงค์ของธุรกิจจึงเป็นเส้นบนแนวบังมีสินค้าอื่นที่พบรูปในตลาดแข่งขันโดยสมบูรณ์ แต่มีความซับซ้อนบ้าง จึงทำให้เส้นรายรับเพิ่ม (Marginal Revenue: MR) อยู่ต่ำกว่าราคาในทุกระดับผลผลิต จึงทำให้ผู้ผลิตในตลาดกังวลแข่งขันกับผู้ผลิตมีกำไรทางเศรษฐกิจ (Economic Profit) แทนที่จะเป็นศูนย์ข้อบ่งในตลาดแข่งขันโดยสมบูรณ์ จึงเป็นเหตุจูงใจให้ธุรกิจทำการผลิตสินค้าให้มีความแตกต่างกันเพื่อให้ได้กำไรทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น

และเนื่องจากผู้ซื้อบางแห่งผึ่งแห้งบังมีสินค้าอื่นที่สามารถใช้ทดแทนกันได้ หากผู้ผลิตกำหนดราคางาน ก็จะทำให้ผู้ซื้อต้องพิจารณาความสามารถแยกตัวของของหน่วยธุรกิจให้แตกต่างจากธุรกิจที่ผลิตสินค้าทางแทนกัน เช่น (!) ทำให้สินค้าของธุรกิจต่างไปจากนุกคลอื่นๆ และ (2) ทำให้ผู้ซื้อจ่ายเพิ่มขึ้นตามมูลค่าที่ทำให้สินค้านั้นแตกต่างกัน ทั้งสองอย่างนี้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด หากผู้ซื้อพิจารณาว่ามีความแตกต่างกันมากเท่าใดก็ยิ่งยินดีที่จะจ่ายเพิ่มซื้อสินค้านั้นมากขึ้นเท่านั้น เช่น เงาพันธุ์โรงเรียนจากอำเภอสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ลองกองจากอำเภอตันหยงมัส จังหวัด

นราธิวาส และปลาสติกบางบ่อ จังหวัดสุพรรณบุรี ประกาศ เป็นต้น สินค้าเหล่านี้จะดีกว่าแท้ล่วงอื่นหรือไม่ นั้นไม่สำคัญ ที่สำคัญคือ ผู้บริโภครู้สึกว่ามันแตกต่างหรือรู้สึกว่าขึ้นดีจะจ่ายเพื่อความแตกต่างนั้น หรือไม่

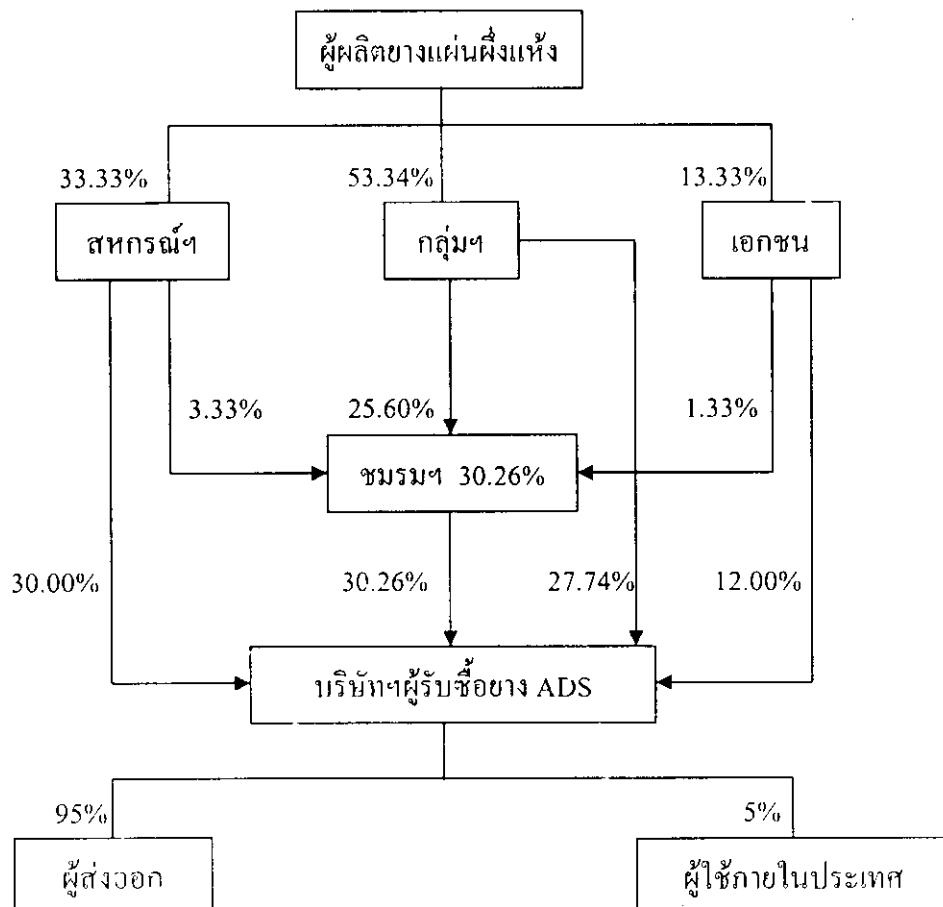
6.2 วิธีการตลาด

ผู้ที่เข้ามาซื้อผ่านตลาดประกอบด้วยผู้ใช้ยางภายในประเทศไทย เช่น บริษัทโรงงานฟูดอลไทย สปอร์ตติงคู๊ดส์ จำกัด (FBT) ห้างหุ้นส่วน จำกัด ศ.กิจเจริญ บริษัทสหยูเนี่ยน มหาชน จำกัด และบริษัท ผู้ส่งออก เช่น บริษัท ที โอ พี อินเตอร์รับเบอร์ บริษัทช่วงช่วน เป็นต้น ส่วนบริษัทที่ซื้อขายยางกับ สมาคมโดยตรงแบบตกลงราคาล่วงหน้าได้แก่ บริษัท เอ. เอ. รับเบอร์ บริษัทดารวุฒสาหกรรม บริษัท นิยมรับเบอร์ เป็นต้น ส่วนผู้ขายยาง (ผู้ผลิต) ของตลาดข้อตกลงความขุนนูน ปัจจุบันได้แก่ ชุมชนสหกรณ์ กองทุนสวนยาง อำเภอความขุนนูน ซึ่งประกอบด้วยผู้ผลิตยางแผ่นผึ้งแห้ง จำนวน 15 ราย แบ่งออกเป็น สหกรณ์กองทุนสวนยางจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.33 กลุ่มพัฒนาเจ้าของสวนยางเคราะห์ จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.34 และเอกชนเจ้าของคนเดียวหรือกลุ่มที่บังไม่ได้จดทะเบียน จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.33 ของสมาคมชุมชนสหกรณ์กองทุนสวนยางความขุนนูนที่ผลิต ยางแผ่นผึ้งแห้ง

ลักษณะการเคลื่อนย้ายยางแผ่นผึ้งแห้งจากผู้ผลิตไปยังผู้ซื้อหรือวิธีการตลาด มีรูปแบบการ เคลื่อนย้ายดังรูปที่ 6.1 กล่าวคือ สหกรณ์กองทุนสวนยางขายยางแผ่นผึ้งแห้งผ่านตลาดข้อตกลงยาง ความขุนนูนเพียงร้อยละ 3.33 ของปริมาณยางแผ่นผึ้งแห้งทั้งหมด และขายให้บริษัทผู้รับซื้อโดยตรงมาก ถึง ร้อยละ 30.00 ของปริมาณยางแผ่นผึ้งแห้งทั้งหมด ทั้งนี้เนื่องจากสหกรณ์มีโรงงานขนาดใหญ่ ปริมาณผลผลิตยางแผ่นผึ้งแห้งต่อเดือนมาก แต่การได้รับจัดสรรគุกด้านจำนวนที่เท่ากันทุกโรงงาน ทำให้ยางแผ่นผึ้งแห้งของสหกรณ์ที่ขายผ่านตลาดข้อตกลงยางมีสัดส่วนที่น้อยเมื่อเทียบกับปริมาณที่ขาย ให้ผู้ซื้อโดยตรง ในขณะที่กลุ่มพัฒนาเจ้าของสวนยางเคราะห์ขายยางแผ่นผึ้งแห้งผ่านตลาดข้อตกลงถึง ร้อยละ 25.60 ของปริมาณยางแผ่นผึ้งแห้งทั้งหมด และส่งขายให้บริษัทผู้รับซื้อโดยตรงร้อยละ 27.74 ของปริมาณยางแผ่นผึ้งแห้งทั้งหมด เพราะปริมาณการผลิตยางแผ่นผึ้งแห้งของกลุ่มพัฒนาเจ้าของสวน ยางเคราะห์ต่ำกว่า ณ ต่ำกว่าสหกรณ์กองทุนสวนยางมาก ส่วนเอกชนเจ้าของคนเดียวส่งยางแผ่นผึ้งแห้ง เข้ามาขายผ่านตลาดข้อตกลง เพียงร้อยละ 1.33 ของปริมาณยางแผ่นผึ้งแห้งทั้งหมด และส่งขายให้ บริษัทผู้รับซื้อโดยตรงถึงร้อยละ 12.00 ของปริมาณยางแผ่นผึ้งแห้งทั้งหมด อาจเกี่ยวจากเป็นโรงงาน ใหม่ คุณภาพของผลผลิตไม่สม่ำเสมอ ทำให้ผลผลิตบางส่วนไม่สามารถขายผ่านตลาดข้อตกลง ยางแผ่นผึ้งแห้งที่ชุมชนสหกรณ์กองทุนสวนยางรวมจากสมาคมเพื่อขายผ่านตลาดข้อตกลง จึงมีเพียงร้อยละ 30.26 ของปริมาณผลผลิตยางแผ่นผึ้งแห้งของสมาคมทั้งหมด เพื่อขายให้กับบริษัทผู้ซื้อ

ซึ่งประกอบด้วย บริษัทผู้ใช้ยางภายในประเทศร้อยละ 5 ของปริมาณยางแผ่นผิ้งแห้งที่ผลิตได้ทั้งหมด และบริษัท/ตัวแทนส่งออกยางไปต่างประเทศร้อยละ 95 ของปริมาณยางแผ่นผิ้งแห้งที่ผลิตได้ทั้งหมด

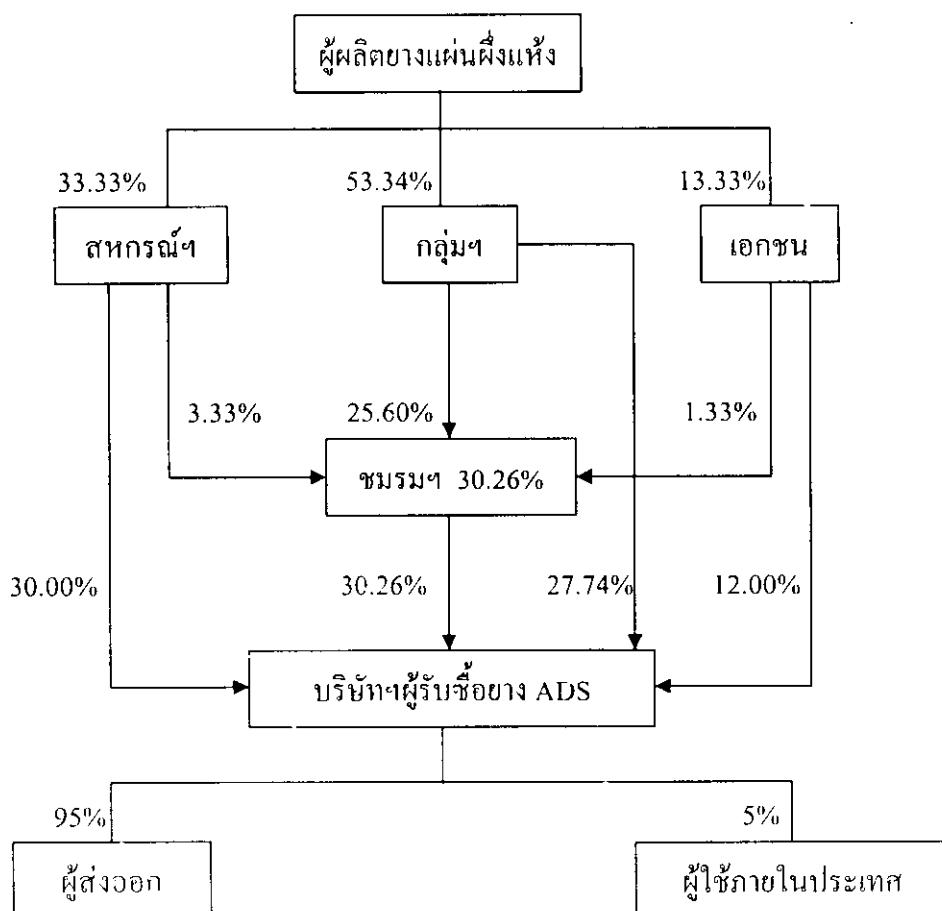
จากวิธีการตลาดจะเห็นได้ว่า ผลผลิตยางแผ่นผิ้งแห้งของชุมชนสหกรณ์สวนยางความนุนส่วนใหญ่ขายให้ผู้ส่งออก มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ใช้ภายในประเทศ ดังนั้นเจ้าหน้าที่และสมาชิกของตลาดข้อตกลงยางความนุนควรหารือร่วมกัน เพื่อกำหนดแนวทางในการเจ้าตลาดผู้ใช้ยางแผ่นผิ้งแห้งภายในประเทศให้เพิ่มขึ้น เช่น จัดกิจกรรมผู้ผลิตหนุนผู้ซื้อ เพื่อประชาสัมพันธ์ให้ผู้ใช้ยางแผ่นผิ้งแห้งและยางแห้ง SL ทราบว่ามีชุมชนสหกรณ์กองทุนสวนยาง อันก่อความนุน เป็นการผู้ผลิตยางแผ่นผิ้งแห้ง ซึ่งเป็นวัตถุคุณภาพให้ผู้ใช้ยางภายในประเทศ โดยผู้ใช้ยางสามารถวางแผนการใช้วัตถุคุณภาพร่วมกับชุมชนฯ ได้ เพื่อให้ผู้ผลิตสามารถวางแผนการผลิต ให้ได้ผลผลิตตามปริมาณ คุณภาพ และเวลาที่ผู้ใช้ยางต้องการใช้ ซึ่งจะช่วยลดความเสี่ยงในการขาดแคลนวัตถุคุณภาพและลดค่าใช้จ่ายของผู้ใช้ยางภายในประเทศในการเก็บรักษาวัตถุคุณภาพ

รูปที่ 6.1 วิธีการตลาดของตลาดข้อตกลงยาง อ.ความนุน จ.พัทลุง

ซึ่งประกอบด้วย บริษัทผู้ใช้ языкภาษาในประเทศไทยอย่าง ของปริมาณ языкแผ่นผิ้งแห้งที่ผลิตได้ทั้งหมด และบริษัท/ตัวแทนส่งออก языкไปต่างประเทศอย่าง 95 ของปริมาณ языкแผ่นผิ้งแห้งที่ผลิตได้ทั้งหมด

จากวิธีการตลาดจะเห็นได้ว่า ผลผลิต языкแผ่นผิ้งแห้งของชุมชนสหกรณ์ส่วนย่างความนุนส่วนใหญ่ขายให้ผู้ส่งออก มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ใช้ภาษาในประเทศไทย ดังนั้นเจ้าหน้าที่และสมาชิกของตลาด ข้อตกลงย่างความนุนควรหารือร่วมกัน เพื่อกำหนดแนวทางในการเจ้าตลาดผู้ใช้ языкแผ่นผิ้งแห้ง ภายในประเทศไทยให้เพิ่มขึ้น เช่น จัดกิจกรรมผู้ผลิตหนังผู้ชื่อ เพื่อประชาสัมพันธ์ให้ผู้ใช้ языкแผ่นผิ้งแห้งและ ทางแห่ง SL ทราบว่ามีชุมชนสหกรณ์กองทุนส่วนย่าง จำกัดความนุน เป็นการผู้ผลิตภาษาแผ่นผิ้งแห้ง ซึ่ง เป็นวัตถุคุณภาพให้ผู้ใช้ภาษาในประเทศไทย โดยผู้ใช้ภาษาสามารถวางแผนการใช้วัตถุคุณภาพร่วมกับชุมชนฯ ได้ เพื่อให้ผู้ผลิตสามารถวางแผนการผลิต ให้ได้ผลผลิตตามปริมาณ คุณภาพ และเวลาที่ผู้ใช้ภาษาต้องการใช้ ซึ่งจะช่วยลดความเสี่ยงในการขาดแคลนวัตถุคุณภาพและลดค่าใช้จ่ายของผู้ใช้ภาษาในประเทศไทยในการเก็บ รักษาวัตถุคุณภาพ

รูปที่ 6.1 วิธีการตลาดของตลาดข้อตกลงย่าง อ.ความนุน จ.พัทลุง

6.3 ต้นทุนการตลาดและส่วนเหลือของการตลาด

การผลิตยางแผ่นผึ้งแห้งเป็นการเพิ่มนูลค่าให้แก่น้ำยางสด มีขั้นตอนการผลิตตั้งแต่การรับซื้อน้ำยาง การทำผ่าน การอบแห้ง การคัดติ้ง การอัดก้อนขนาด 33.33 กิโลกรัมและบรรจุหินห่อ (ภาคพนวก) จากนั้นเมื่อสมาชิกผลิตสินค้าได้ตามปริมาณที่ได้รับการจัดสรรโดยค่า สมาชิกจะนำสินค้าไปส่งมอบ จุดส่งมอบ ตามวันที่ระบุในสัญญา ซึ่งผู้ผลิตจะมีค่าใช้จ่ายด้านการผลิตและการตลาด ดังนี้

ต้นทุนการผลิตยางแผ่นผึ้งแห้ง 1 กิโลกรัม เท่ากับ 40.91 บาท ประกอบด้วยต้นทุนผันแปร ได้แก่ ค่าน้ำยางสด ค่ากรดน้ำส้ม ค่าสารฟอกขาว ค่าสารกันนอน ค่าไม้พื้น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าถุงพลาสติก ใส่สำหรับใส่ยาง และค่าแรงงาน รวมเป็นมูลค่า 40.88 บาท หรือคิดเป็นร้อยละ 99.93 ของต้นทุน การผลิตทั้งหมด และต้นทุนคงที่ 0.03 บาทหรือคิดเป็นร้อยละ 0.07 ของต้นทุนการผลิตทั้งหมด รายละเอียดดังตารางที่ 6.1

ตารางที่ 6.1 ต้นทุนการผลิตยางแผ่นผึ้งแห้งอัดก้อน

หน่วย: บาท/บางแผ่นผึ้งแห้ง 1 กก.

รายการ	เป็นเงินสด	ไม่เป็นเงินสด	รวม
ต้นทุนผันแปร	40.8796		39.13506
ค่าน้ำยางสด	38.6667		38.6667
ค่ากรดน้ำส้ม / พอร์มิค	0.014		0.014
ค่าสารฟอกขาว	0.015		0.015
ค่าสารกันนอน	0.0165		0.0165
ค่าไม้พื้น	0.3692		0.3692
ค่าไฟฟ้า	0.0738		0.0738
ค่าถุงพลาสติก	0.00144		0.00144
ค่าแรงรับซื้อน้ำยาง รีดทำผ่าน อบยาง	1.0338		1.0338
ค่าแรงพับยาง คัดติ้ง อัดก้อน ห่อพลาสติก	0.6892		0.6892
ต้นทุนคงที่		0.02586	0.02586
ค่าเสื่อมเครื่องขักรีดยาง		0.00566	0.00566
ค่าเสื่อมเครื่องอัดเบต		0.00325	0.00325
ค่าเสื่อมถังน้ำขนาด 3000 ลิตร		0.00053	0.00053
ค่าเสื่อมตะกง		0.00033	0.00033

ตารางที่ 6.1 (ต่อ)

หน่วย: บาท/บางแพ่น้ำสิ่งแห้ง 1 กก.

รายการ	เป็นเงินสด	ไม่เป็นเงินสด	รวม
ค่าเสื่อมเครื่องซั่ง		0.00786	0.00786
ค่าเสื่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์		0.00072	0.00072
ค่าเสื่อมตู้อบตัวอย่าง		0.00014	0.00014
ค่าเสื่อมเมโทเลค		0.00004	0.00004
สายยาง		0.00004	0.00004
ค่าเสื่อมเครื่องคิดเลข		0.00005	0.00005
ค่าเสื่อมตะแกรง เบอร์ 40		0.00014	0.00014
ค่าเสื่อมตะแกรง เบอร์ 60		0.00005	0.00005
ค่าเสื่อมไม้พาย		0.00009	0.00009
ค่าเสื่อมเครื่องสูบน้ำ		0.00058	0.00058
ค่าเสื่อมกรรไกร		0.00003	0.00003
ค่าเสื่อมเกย์วัสดุอุณหภูมิ		0.00007	0.00007
ค่าเสื่อมถังรวมน้ำยาง		0.00013	0.00013
ค่าเสื่อมเกี๊ยะและราวน้ำໄผ		0.00082	0.00082
ค่าเสื่อมเตาไฟ		0.00364	0.00364
ค่าเสื่อมปล่องควัน		0.00169	0.00169
ต้นทุนการผลิตหั่นหมัด	40.8796	0.02586	40.9055

บางแพ่น้ำสิ่งแห้งที่สามารถผลิตได้ จะถูกนำไปตรวจสอบ ณ จุดส่งมอบที่กำหนดไว้ เพื่อขนขึ้นรถบรรทุก บนส่างไปยังบริษัทผู้ซื้อต่อไป ค่าใช้จ่ายดังกล่าวที่ผู้ผลิตจ่ายห้างห้ามคืนต้นทุนการตลาดของผู้ผลิตคิดเป็นมูลค่า 0.58 บาทต่อบางแพ่น้ำสิ่งแห้ง 1 กิโลกรัม หรือคิดเป็นร้อยละ 1.26 ของราคาที่ผู้ผลิตขายแพ่น้ำสิ่งแห้ง 1 กิโลกรัม หรือคิดเป็นร้อยละ 88.92 หากราคาขายแพ่น้ำสิ่งแห้งกิโลกรัมละ 46 บาท ผู้ผลิตจะมีกำไรคิดเป็นมูลค่า 4.52 บาทต่อบางแพ่น้ำสิ่งแห้ง 1 กิโลกรัม หรือคิดเป็นร้อยละ 9.82 ของราคาที่ผู้ผลิตขายแพ่น้ำสิ่งแห้งได้รับ รายละเอียดดังตารางที่ 6.2

ตารางที่ 6.2 ต้นทุนการตลาดย่างแผ่นผึ้งแห้งของสมาชิกชุมชนสหกรณ์ความนุน

หน่วย : บาท ทางแผ่นผึ้งแห้ง 1 กก.

รายการ	เป็นเงินสด	ไม่เป็นเงินสด	รวม
ต้นทุนผั้นแปร	0.574		0.574
ค่าโทรศัพท์ โทรสาร	0.045		0.045
ค่าวัสดุสำนักงาน	0.029		0.029
ค่าน้ำส่าง	0.5		0.5
ต้นทุนคงที่		0.11802	0.11802
ค่าเสื่อมเครื่องโทรศัพท์/โทรสาร		0.00126	0.00126
ค่าเสื่อมอุปกรณ์สำนักงาน		0.003	0.003
ต้นทุนการตลาด	0.574	0.00426	0.57826
ต้นทุนการผลิต	40.8796	0.02586	40.9055
ต้นทุนทั้งหมด	41.4536	0.03012	41.48376
ราคากิโลกรัม ไดรับ			46.00
กำไรของผู้ผลิตย่างแผ่นผึ้งแห้ง*			4.51624

* คำนวณเมื่อกรกฎาคม 2547

6.3.1 ผู้เกี่ยวข้องทางการตลาด

คนกลางหรือผู้ที่ทำหน้าที่การตลาดในตลาดข้อตกลงของความนุนประกอบด้วย คนกลางในระดับปลายน้ำ ได้แก่ พ่อค้าส่งที่ขายสินค้าให้กับโรงงานเบอร์บูร์หรือผู้ส่งออก และสถานที่จำหน่ายความสะดวก (Facilitative Organizations) ซึ่งได้แก่ ชุมชนสหกรณ์กองทุนสวนยาง และสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง อำเภอความนุน (สกข. อ. ความนุน)

หน้าที่ด้านการตลาด เป็นกิจกรรมที่เกิดจากการกระทำการของนักการตลาดในกระบวนการตลาด เพื่อให้สินค้านั้นมีรูปร่าง อยู่ในช่วงเวลา และสถานที่ที่ผู้บริโภคต้องการ สำหรับหน้าที่การตลาดในตลาดข้อตกลงของความนุนแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- 1) หน้าที่ในการแลกเปลี่ยน (Exchange Functions) เป็นหน้าที่เกี่ยวกับการขาย (Selling) โดยชุมชนฯ และเจ้าหน้าที่ สกข. อ. ที่ได้รับมอบหมายงานด้านการตลาด จะทำหน้าที่ตกลงราคาขายล่วงหน้า ทำสัญญา และร่วมร่วมย่างแผ่นผึ้งแห้งจากสมาชิกของชุมชนฯ (สหกรณ์ฯ กลุ่มพัฒนาฯและเอกชน) เพื่อส่งมอบให้กับผู้ซื้อตามที่ตกลงไว้ในสัญญา

2) หน้าที่ทางกายภาพ (Physical Functions) ชั้นรวมฯ ทำหน้าที่ประสานงานด้านการขนส่ง (Transportation) เพื่อเคลื่อนย้ายบาร์แแผ่นผึ้งแห้งจากจุดรวมรวมบาร์ (สกย. จ. พัทลุง หรือโรงงานของสมาชิก) ไปยังจุดส่งมอบ (โรงงานหรือบริษัทของผู้ซื้อ)

3) หน้าที่อำนวยความสะดวก (Facilitating Functions) ตลาดฯ ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการซื้อย้ายบาร์แแผ่นผึ้งแห้ง ดังนี้

3.1) มาตรฐานและการขัดซั่นคุณภาพสินค้า (Standardization and Grading) ตามมาตรฐานของบาร์แแผ่นผึ้งแห้งระบุไว้ในหนังสือ Green book คือ บาร์แแผ่นที่นิสิตบาร์ผ่านกรรมวิธีการผลิตทำให้เดียวกันกับการผลิตบาร์แแผ่นรวมกัน แต่มีเงื่อนไขการผลิตที่เข้มงวดกว่า และมีวิธีการทำให้แห้งบาร์แแผ่นโดยลมร้อนที่ปราศจากภัยไฟ ปราศจากการเติมสารเคมีอื่นๆ ที่นอกเหนือไปจากสารเคมีที่ยอมรับได้แก่ โซเดียมไบซัลไฟฟ์ และพาราไนโตรฟีโนล สามารถแบ่งได้ 2 มาตรฐานดังนี้

3.1.1) บาร์แแผ่นผึ้งแห้งคุณภาพ 1 (ADS 1) มีลักษณะเรียงตามความสำคัญ ดังต่อไปนี้

- (1) แห้งบาร์แแผ่น นิสิตบาร์ไม่เกิน 3 มิลลิเมตร
- (2) แห้งบาร์แแผ่น เป็นสีเหลืองทอง หรือสีเหลืองอ่อน นิสิตบาร์สมอตลดด้วยน้ำค่าของสีเทียนเท่าบาร์แแผ่นชั้น 5L) ไม่มีสีคล้ำ หรือจุด หรือรอยด่างดำบนแห้งบาร์แแผ่น
- (3) เป็นบาร์แแผ่น 100%
- (4) เนื้อบาร์แแผ่นสะอาด ไม่มีฟองอากาศ ไม่เยิ้มหรือพอง และปราศจากสิ่งปลูกป่าอมใดๆ

(5) บาร์แแผ่นมีความยืดหยุ่นดี มีลายดอกเด่นชัด

(6) กรณีอัดเป็นก้อน ต้องได้มาตรฐานดังนี้

(6.1) รูป ก้อนบาร์แแผ่นแห้งสีเหลืองผึ้งผ้าขนาดกว้าง 33 เซนติเมตร และยาว 67 เซนติเมตร

(6.2) น้ำหนักบาร์แแผ่นแห้งต่อ ก้อน 33.33 กิโลกรัมต่อ ก้อน

(6.3) ก้อนบาร์แแผ่นมีสีเหมือนกันทั้ง ก้อน และไม่มีบาร์แแผ่นสีแบกลอกป่าอม ประปันอยู่

3.1.2) บาร์แแผ่นผึ้งแห้งคุณภาพ 2 (ADS 2) มีลักษณะเรียงตามความสำคัญ

ดังต่อไปนี้

- (1) แห้งบาร์แแผ่น นิสิตบาร์ไม่เกิน 3 มิลลิเมตร
- (2) แห้งบาร์แแผ่น เป็นสีเหลืองทอง หรือสีเหลืองอ่อน นิสิตบาร์สมอตลดด้วยน้ำค่าของสีเทียนเท่าบาร์แแผ่นชั้น 5L) ไม่มีสีคล้ำ หรือจุด หรือรอยด่างดำบนแห้งบาร์แแผ่นได้เล็กน้อย
- (3) เป็นบาร์แแผ่น 100%

(4) เนื้อ Yang สะอัด ไม่มีฟองอากาศ ไม่เข้มหรือพอง และปราศจากสิ่งแปรปัจจุบัน

(5) ยางมีความยืดหยุ่นดี มีลักษณะเด่นชัด

(6) กรณีอัดเป็นก้อน ต้องได้มาตรฐานดังนี้

(6.1) รูป ก้อนยางเป็นแท่งสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาดกว้าง 33 เซนติเมตร และยาว 67 เซนติเมตร

(6.2) น้ำหนักยางก้อน เท่ากับ 33.33 กิโลกรัมต่อ ก้อน

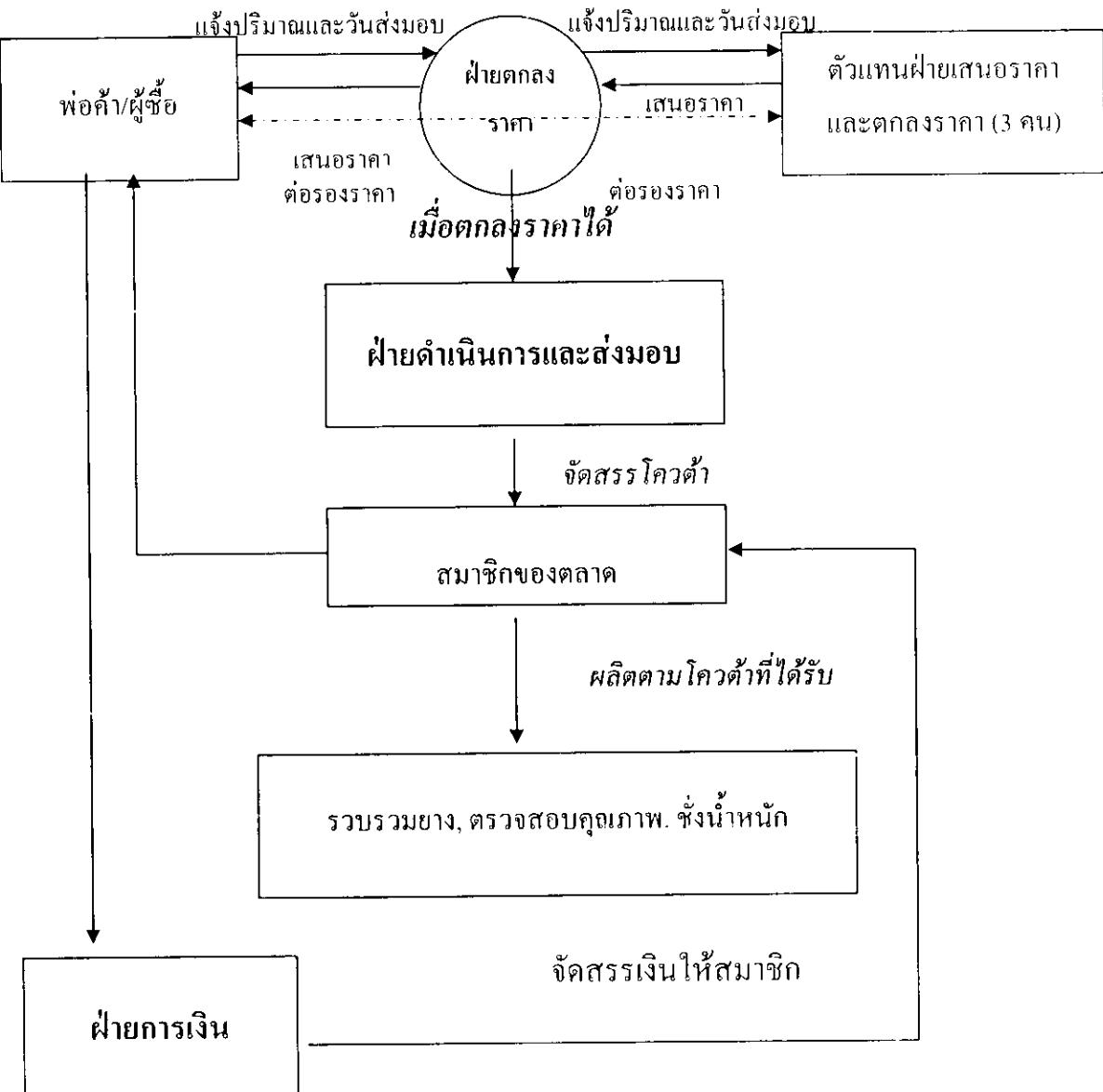
(6.3) ก้อนยางต้องมีสีเหมือนกันทั้งก้อน และไม่มียางแผ่นสีแยกกัน ปะปน

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติพบว่า การผลิตยางแผ่นผึ้งแห้งของชุมชนฯ จะผลิตตามคุณภาพที่ ผู้ซื้อและผู้ขายได้ตกลงกัน เช่น คุณภาพยางแผ่นผึ้งแห้งของบริษัทโรงงานฟุตบูลล์ไทย สปอร์ตติ้งกี๊ดส์ จำกัด (FBT) เป็นยางแผ่นผึ้งแห้งคุณภาพ XL (ADS XL) โดยโรงงานจะเน้นเรื่องสีเหลืองอ่อนน้ำเงิน และความสะอาดเป็นพิเศษ เป็นต้น สำหรับการควบคุมคุณภาพสินค้า เจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญการและส่งมอบจะทำหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพของสินค้าก่อนการส่งมอบร่วมกับคณะกรรมการฝ่ายตรวจสอบคุณภาพ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่ตรงตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงทำสัญญา กันไว้ (ปริมาณ คุณภาพ และราคา)

3.2) การเงิน (Financing) ตลาดฯ มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงิน ในการทำหน้าที่คำนวณ 核算ค่าใช้จ่ายค้านการตลาด และจัดทำเอกสารค้านการเงินให้แก่ คณะกรรมการฝ่ายการเงิน เพื่อจ่ายเงินค่าใช้จ่ายให้แก่สมาชิก

โดยแบบจำลองกระบวนการตลาดแสดงได้ดังรูปที่ 6.2 ซึ่งเริ่ตั้งแต่ผู้ซื้อจะแจ้งความต้องการ โดยแจ้งปริมาณและวันส่งมอบ มาขึ้นเจ้าหน้าที่ ศกบ. อ. จากนั้น เจ้าหน้าที่จะแจ้งข้อมูลให้แก่ สมาชิกชุมชน เพื่อตรวจสอบว่าจะสามารถผลิตและขายยางตามที่ผู้ซื้อต้องการ ได้หรือไม่ และรวมถึงกำหนดราคายา เมื่อเจ้าหน้าที่ได้ข้อมูลจากสมาชิกผู้ผลิตแล้ว ก็จะแจ้งกลับไปยังผู้ซื้อ ซึ่งขั้นตอนนี้จะมีการเจรจาต่อรองราคาและเงื่อนไขต่างๆ หากตกลงได้ทางผู้ซื้อจะส่งเอกสารใบสั่งซื้อมาขึ้นเจ้าหน้าที่ โดยใช้โทรศัพท์ เมื่อเจ้าหน้าที่ได้รับเอกสารใบสั่งซื้อแล้ว จะตรวจสอบความถูกต้อง และลงนามรับรอง จากนั้นเจ้าหน้าที่จะจัดสรรงบประมาณการผลิตให้แก่สมาชิก เพื่อให้สมาชิกไปผลิตตามเงื่อนไขและปริมาณ เมื่อใกล้ถึงกำหนดวันส่งมอบ ตามที่ระบุไว้ในใบสั่งซื้อ เจ้าหน้าที่จะกำหนดให้มีการทราบรายชื่อ โดยอาจจะกำหนดสถานที่ที่สำนักงาน ศกบ. อ. พัทลุง หรือที่โรงงานของสมาชิกรายใดรายหนึ่ง ตามแต่สะดวก เมื่อสมาชิกนำยางมาส่ง เจ้าหน้าที่จะตรวจสอบคุณภาพและน้ำหนักว่าถูกต้องตามที่ได้จัดสรรโดยตัวการผลิตหรือไม่ หากสมาชิกผลิตได้ถูกต้อง ก็จะทำการบันทึกน้ำหนัก และขนส่งขึ้น

ระบบรุก เมื่อร่วบรวมได้ครบตามจำนวนที่สั่งซื้อทั้งหมด เจ้าหน้าที่จะร่วบรวมข้อมูล และจัดทำใบสั่งของเพื่อให้คุณขับรถบรรทุกนำไปยื่นให้แก่ผู้ซื้อ เมื่อนำของไปส่งให้ณ จุดส่งมอบ เมื่อผู้ซื้อได้รับสินค้าเรียบร้อยแล้ว ผู้ซื้อจะโอนเงินชำระค่าสินค้ามายังบัญชีธนาคารของชุมชน จากนั้นแรร์บัญกของชุมชนจะโอนเงินให้แก่สมาชิกตามมูลค่าของสินค้าที่สมาชิกแต่ละคนผลิตได้ต่อไป

รูปที่ 6.2 ลักษณะการดำเนินงานของตลาดชุมชนทั่วไป